

разголено, незавито, нѣжно прѣгърнало сестричето и двѣнките спятъ тихъ, спокоентъ, ангелски сънъ. . .

Простуди се и Тодорчо, но по-слабо. Той скоро оздравѣ. Оздравѣ и Славка. Тя по-растна хубаво и здраво момиче, и запомни, че милото ѝ братче я пазило цѣла нощъ отъ смъртта.

И наистина смъртта не можа да я вземе...

Прѣв. Хр. Йончевъ.

Какъ орелътъ учи малките си да хвърчатъ.

(По Роменса)

Бѣше прѣзъ едно прѣкрасно утро. Първите слнчеви лъчи току що бѣха си заиграли съ бистрата вода на поточето, що шумульше край една много висока скала. Изведнажъ изъ жбатия връхъ на скалата изхвъркна орелъ. Той взе да се спуща надолу и слѣдъ малко на гърба му се забѣлѣзаха двѣ малки орленца. Орелътъ бѣше още много нависоко отъ земята, когато свали отъ гърба си своите рожби.

Безъ страхъ разпѣриха крилѣ малките орленца и хвърчаха около майка си. Скоро се умориха. Отново се настаниха на родителския грѣбъ. Стариятъ орелъ вече ги не сваляше. Тѣ сами, като постояха нѣколко минути, смѣло се впуснаха на въздушно плаване. Сега тѣ отлетѣха много по-далечъ отъ своя пазачъ и описваха по голѣми кржгове съ широко разтворените си крилѣ. Като се умориха, орелата отново се отпавиха къмъ голѣмия орелъ и си оплочинаха върху гърба му. Този урокъ се продължи повечѣ отъ единъ часъ. Най-подиръ двамата млади ученика отново се качиха върху гърба на орела и той отлетѣ обратно въ жбатия връхъ на скалата. . . .

Орлите повтарятъ тия упражнения съ дѣцата си до тогава, докѣ тѣзи не се научатъ да хвърчатъ безъ родителска помощъ.

Ранъ-Босилякъ.